

HORVÁTH FLORENCIA*

Türkiződés

A nehéz falatok megülik a gyomrot,
míg lélegezni és feküdni képes csak a test,
ott marad benne a folyami szuszogás.
Egy pult előtt állok, nem látom magamat
az üvegszilánkok kürtjében. Tombol bennem
morzsáimnak érdes fergetege. Lecövekel,
amit megemésztettem, kiköpni nem lehet,
nyelni késő.

Valami esténként ráül a mellkasomra.
Önmagát emészti ilyenkor egy vékony szaruhártya.
Mi lesz velem, ha sohasem laktam jól, mi lesz
velem, ha túl sokat ettem? Fürdenek egymásban
szerveim, míg bástyákká nem szilárdulnak
a kifordult szemgolyók.

Annak, aki mindezt

Két évtized mocskában fürdök és te
nem ápolasz, anyám. Emlékszel, önnön nekrológodba
ezeket a sorokat írtad. Persze belőlem
nem az lett, amit vártál, ilyenkor mégis kifordulok.
Láttad, ahogy a papírlapok közé virágot préselek,
hasznosabb lett volna valami fűszernövény.
Igaz, hogy hamarabb romlik tőle az étel,
de jobban esik az utolsó falat.
Nem segít *A nyugalom* és félek, hogy nem segít
A vége, mégis őrzöm, mint eltévedt útjaim.
Lehetett volna ez egy szebb ország és
egy abból ugyanúgy kinövő élet, látod, mégis ez maradt.
Nem panaszkodom, felettem a kard, bármikor

---

* A szerző a művek megírásának idején a Petőfi Irodalmi Múzeum Móricz-öszöntődjában részesült.

kettéhasíthatja koponyám, akkor sem véreznék el.
Beszélgetünk néha, kár, hogy nem hallom, amit válaszolsz,
majd talán egy csendesebb helyen, ahol
még értenek magyarul a faforgácsok, ibolyák.
Akik még itt vannak, nem tudják, hogy a vers nem én vagyok,
csak valaki beszél. Hazudok minden sort, hazudok minden
strófát, hogy igazak lehessenek egy hazainduló
mozdulatai. Nincs baj, nincs bennem félelem.
Ha összegyűlik a salak, mélyen elásom magamban,
mielőtt kibontanák.